

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ars Semper Gaudendi

Demonstrata Ex Sola Consideratione Divinae Providentiae Et Per
Adventuales Conciones

Sarasa, Alfonsus Antonius de

Antverpiae, 1664

§. V. Ostenditur nociturum id tibi, si per diuitias incrementum statui tuo fiat; neque ea te facturum bona opera diuitem, quae facturum te pauper credis; imo ne ea quidem quae pauperior modò facis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13517

date si placet tempus, alia dum euoluerio, ostendam statu sub contentus quo pacto esse quis possit, & tamen maiores diuitias dignitatesue expetere placide, sic vt de tranquillitate animi discedat nihil. Sinite id modo me nunc agere, vt planè vobis persuadeam, nihil admodum vt tibi benè sit referre, per diuitiarum, honorumue incrementa, proprium tibi mutari statum; imò verò bono tuo ea etiam officere.

S. V.

Ostenditur nociturum id tibi, si per diuitias incrementum statui tuo fiat: neque eâ te facturum bona opera diuitem, que facturum te credis; imo ne ea quidem que pauperior modo facis.

Parit amplius diuitiarum opesant quidam, vt possint opera misericordie exercere.

Aliquis adhuc animo tuo inhæret scrupulus, necdum penitus acquiescis. Sic est inquis. Nam vt vera sint hæc omnia, ea que negare non possim; tamen id mihi nemo non concesserit, valetudinem rectam, bona corporis & commoda, opes dignitatesque multum virtutibus exercendis conducere, instrumentaque esse vt rectè fatetur Augustinus *quibus facias benè*; & multis benè dum facis, facis tibi quàm optimè. Iam verò opulentus si forem homo, crumenaque mihi turgeret auro plurimo, Deus bone, quàm alius à meipso forem! quid operæ non præstarem miseris! pauperum necessitatibus sanè prospicerem; esset enim ad manum facultas, esset quo templa exornarem Diuinumque procurarem cultum; neque carceribus paterer deesse benignitatem meam. Id quidem mihi certum esset facere; sentio enim ad misericordie opera propensum animum, facilem flecti, cuique innatum sit alienis miseris indolere. Et verò intolerabile prorsus est, opulentissimum quemque seruare sibi res suas, neque Deo à quo tamen omnia acceperit, gratitudinis vices rependere; ornatissimæ sunt illorum ædes, squallent templa sine ornatu. Ornare qui possunt, nolunt; non possunt si qui volunt.

Verum ad hoc nō parum plus, sed ingentes

Bone Deus! quid obmurmurator hic non congerit! quibusque integumentis humana sese cupiditas non inuoluit, vt lateat & ne videatur! mox filiorum curam necessitatemque querelis suis

30.

31.

suis prætenderat; iam verò cum id ex voto non successit, misericordiam erga pauperes prætextit, & si placet, cultum Dei. Verum age cupiditatis tuæ qui patronum agis non illepide: quod si rectè ratiocinâris tu, eodem sanè argumento conficiam ego, non exigua tantum opum incrementa expetere debuisse te, sed vel ad ipsas Salomonis gazas, adeoque etiam maiores aspirare. Liquidò id quidem patet: iis enim circumfusis, quæ Deus immortalis, charitatis opera præstare non posses: vt sese per omnes mundi angulos beneuolentiæ tuæ indicia, velut à sole emicantes radij, diffunderent! Et tamen nonne ridicula ea esset infania, si quis suas spectans opes, altum ingemisceret Salomonis thesauros quòd non possideat, Peruiiæque torius defossa adhuc metalla rationibus suis necdum quòd accesserint? stultum est inquis eiusmodi dicta dicere, insana sunt hæc vota. At quò pacto insanum tu dicis id appetere, quò facere posses benè? certè ingentia præstare tunc valeres, qui iam admodum nihil potes. Vides igitur tuâ conuictus sententiâ, non te pauperum premi beneuolentiâ, sed tuâ cupiditate; & non Dei agere causam te, sed tuam, licet pessimam.

opes deberent appetere.

32. Deinde quam id est perridiculum dicitare, plurimam tibi si ditior esses, aliis benefaciendi futuram facultatem? fateor posses quidem multis facere benè; verum id mihi imponere vis tu, facturum te illico, facere quod posses opulentus, valens corpore, & in dignitatibus constitutus? Planè inquis id mihi acturus videor; sentio enim eâ me esse indole, vt in beneuolentiæ opera non ferar modo, sed & abripiar. Ego verò tibi non credo, ne iurato quidem: non enim is esses qui modo es, neque tam pia tibi tunc foret animi affectio. Nihil montibus illis sterilius asperiusque, quam qui aurum argentumque in visceribus ferunt; nec verò auro licet turgeant aurum dant; eruendum est vi, & ferro. Misericordem te facit paupertas tua: egestatis tuæ incommoda quòd pateris, facile compateris aliënæ; nosti expertus quid sit pati; idcirco patientem cum vides pauperem, mouentur tibi viscera quasi si rursus tuum tibi instâret malum. Sic nempe recens memoria infelicitatis tuæ recrudescit ad conspectum aliënæ. Hinc facile compateris, quia compertum tibi est quid sit pati. At verò fortuna si blandior afflet, nihil citius secum auferunt molles Zephyri, suauesque auræ, quam præteritorum, quos susti-

Ne plura bona expectas vt plus boni possis facere: nã reuera ditior non faceres quæ facis pauperior.

sustinuimus malorum miseriarumque memoriam. sua verò mala qui non curat, quomodo eum tangent aliena? Opulentus sanè fias, exarescere tibi citò senties pietatis viscera nec tam facile commoueri; & nisi magnà virtute exsuperes, breui fies immisericors, bonorumque operum sterilior ipso auro, quod sui cupiditate totum in se trahit animæ succum, sterilemque afflatu facit. An non id fateris ipse, eos qui possunt omnia, nihil velle; qui nihil possunt, velle omnia? Omnia iam vis, quia parùm potes; sed si multa posses, crede mihi nihil admodùm aut parùm velles benefacere. In auaritiam deflecteres vt plerique opulenti; in vitia delabereris & scelera, quæ quia diuites facile & sæpè impunè possunt exequi, facile volunt; periret diuitiarum nidore suffusa animi deuotio, omnisque pietatis sensus, subtraxisset denique fauores suos gratiasque tuis criminibus irritatus Deus, & sic tandem qui nunc in mediocri fortunâ aut etiam in tenui admodum, egregius es Dei pietatisque cultor, impius fuisses medias inter opes, & ex eorum numero quorum Deus venter est, quorum Deus aurum est.

Fateor inquis, vulgò sic fit; commune id est præcipitium. At verò me cum confidero, non video quò pacto sic possim in transuersum agi, & abripi; nimis enim altè imbibitum mihi est in quacumque fortunâ stare Deo subditum, eiusque agnoscere imperia cuius beneficio datur frui. Itane verò? hanc de te audes spem præsumere? Verùm detine paululum præproperam fiduciam, & exemplo sapere si vis, sape alieno: eadem sanè quæ tu de te, de Eulogio quodam existimabat Daniel eremita, vir sanctitate conspicuus, sed, quod non frustra adiicio, vir minime malus. Operæ pretium erit historiam rei pertexere, quam in Syllogo refert Paulus, vetus auctor Græcus, non græca fidei.

Declara-
tur exem-
plo Eulogy.

§. VI.

Exemplo Eulogy dicta confirmantur.

Eulogius
dū pauper,
sanctus &
munificus.

Inter Thebaidis sylvas & rupes versabatur Eulogius, operamque suam fingendis faxis lapicida elocabat. Conditione plebeius & pauper; nobilis animo & virtute, meritisque in cælo opulentus.

33.

Paul. Syl-
logi l. 3. c.
& apud
Causin.
Tract. 2.
Maxim. 5.

34.